

**[Jens Thomsen.]**

tiden at give Værdien af 8 Kreaturer for en Selvbinder, som man før Krigen købte for Værdien af 2 Kreaturer.

Landbrugsministeren og Landbrugsraadet har Magten til at gennemføre de rigtige Kreaturpriser. Paa Hjemmemarkedet, hvor der bruges ca. 60—70 pCt. af hele Produktionen, kan de bestemme Prisen gennem Kødlovens Administration, og Eksportpriserne kan de hæve gennem Kompensationshandel. Men desværre savner de Viljen til at gennemføre en rimelig Pris for Producenterne. Tænk, om Arbejderne havde haft et Par Tillidsmænd, der havde Magten til at bestemme Arbejdernes Løn paa visse Omraader! Hvad vilde Arbejderne sige til saadanne Tillidsmænd, dersom de ansatte disse Lønninger lavere, end de var før 1914, da Udgifterne var langt mindre, end de er nu? En saadan Optræden af Arbejderrepræsentanter vilde vel være utænkelig, men det er en saadan Handlemaade, Landbrugets Førstemænd, den højtærede Landbrugsminister og Landbrugsraadets Præsident Hr. Hauch, praktiserer mod Landbruget.

Jeg kan gaa med til at se væk fra de Fejl, der er begaaet i Fortiden, hvis man vil undgaa at gentage dem i Fremtiden, men det er dog urigtigt at give Dumhederne Hævd, saa man føler Forpligtelse til ogsaa at gennemføre dem i Fremtiden.

Da Ministeren og Landbrugsraadet ikke har den fornødne Forstaaelse af Landbrugets berettigede Krav, saaledes at man efterkommer den beskedne Ansøgning fra D.L.K. om Ret til at sortere og aflevere sine egne Kreaturer, har mit Parti set sig nødsaget til at stille Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag. Vi ønsker at faa Monopolsystemet indskrænket mest muligt. Vi har haft den Opfattelse, at Monopolretten til at handle med Landbrugets Kreaturer hørte op af sig selv, naar Monopolindehaverne døde, men nu ser vi, at dette var en Misforstaaelse, idet Enker — eller Dødsboer, hvor der ingen Enke er — kan fortsætte Monopolhandelen. Man lader altsaa Hensynet til afdøde Kreaturhandlere gaa forud for Hensynet til Landbrugets Andelsorganisationer. Det er en uheldig Haand, der udvises mod dansk Landbrug, og jeg vil haabe, at Bageret snart er fuldt, saa Landbruget vil tage Sagen i sin egen Haand og sætte Tingene paa deres rette Plads. Magthaverne kan forhindre, at Landbrugets Andelsorganisationer fører deres Kreaturer ud af Landet, men Landmændene har endnu Bestemmelsesret over, hvor-

naar Kreaturerne skal trækkes fra Stalden eller Græsmarken til Markedspladserne. Dyrene behøver ikke at tilbageholdes ret mange Dage, før Magthaverne vil forstaa, at selv danske Landmænd er Mennesker, som der er Grund til at tage et rimeligt Hensyn til.

Slagtermestrene har til Regering og Rigsdag indsendt en Protestskrivelse mod Slagteafgiften. Det forekommer mig underligt, at Slagterne ved forskellige Lejligheder raaber ud til Forbrugerne, at Kød og Flæsk er for dyrt, da de derved animerer til et mindre Forbrug. Landbruget faar lavere Priser for Kreaturer nu end før 1914. Mon Slagterne ogsaa belaster Kødets med mindre Omkostninger nu end dengang? I saa Tilfælde maa Kødets være billigere i Butikkerne nu end før Krigen, og jeg vil henstille til den højtærede Landbrugsminister, at han foretager en Undersøgelse af dette Forhold, saa Forbrugerne kan faa Oplysning om hele Sandheden i denne Agitation. Jeg synes ikke, Landbruget kan være tjent med at lade Salget af Kød og Flæsk gaa igennem saadanne Forretninger, der reklamerer med, at deres Varer er for dyre for Forbrugerne.

I almindelige Forretninger reklameres der med, at der sælges gode Varer til billige Priser, for at forøge Forbruget. Var det ikke naturligt, om Andelsslakterierne i København og andre større Byer oprettede Udsalg med mere forretningsmæssig Reklame og viste, at baade Kød og Flæsk kan sælges til rimelige Priser til Forbrugerne? Det er nemlig en hysterisk Agitation, der bilder Folk ind, at Kød og Flæsk er dyrt. Der er mange vellønnede Folk, der er smittet af denne Agitation, saa de selv tror, at de ikke har Raad til at spise Flæsksteg, men det er kun, naar man giver Landbruget Skyld for de højere Priser. Da tysk Rug for faa Aar siden kostede 25 Kr. pr. 100 kg i Tyskland, men solgtes for 6 Kr. i Danmark, var der nogle Landmænd, der krævede Beskyttelse imod en saadan Dumping og forlangte en Rugpris paa 12 Kr. pr. 100 kg, men da blev der raabt Brødfordyrere efter disse. Naar Bagermestrene derimod forhøjer Brødprisen, saa der kan blive en god Løn til baade Mester og Svend, lyder der ingen Klage. Naar det bare er Organisationerne, der hæver Priserne, tager Forbrugerne det som en Selvfølge uden Protest. Efter min Mening er det en ganske urimelig Agitation, der for Tiden føres, hvorigennem Folk faar den Opfattelse, at Flæsk i Virkeligheden er alt for dyrt for Forbrugerne.

Det ærede Medlem Hr. Simonsen ud-